

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 7Cdo/94/2021  
Identifikačné číslo spisu: 1114228464  
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022  
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1114228464.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Mgr. O. B., bývajúceho v J., M. 3, zastúpeného Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kadnárova 83, IČO: 47 232 765, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o náhradu škody 18.867,29 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/189/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 25. novembra 2020, sp. zn. 6Co/285/2018, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 14C/189/2014-147 zo 13. februára 2018 zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 18.867,29 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 18.867,29 eur od 29.8.2014 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku čo do uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol; žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

1.2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil odkazujúc na § 2, § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, § 25 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z., § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.3. Skonštatoval, že žalobca preukázal splnenie predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá škoda predstavuje rozdiel výšky služobného príjmu žalobcu, ktorý dosahoval pred jeho odvolaním z pôvodnej funkcie zástupcu riaditeľa odboru Železničnej polície Bratislava, Oblastnej správy Železničnej polície Trnava a výšky služobného príjmu, ktorý dosahoval po ustanovení do novej funkcie staršieho odborného inšpektora oddelenia Železničnej polície Petržalka, odboru Železničnej polície Bratislava, Oblastnej správy Železničnej polície Trnava. Ozrejmil, že k vydaniu personálneho rozkazu ministra dopravy, pôšt a telekomunikácii SR č. 3/2009 zo dňa 26. januára 2009, ktorým bol žalobca odvolaný z pôvodnej funkcie a následne k rozhodnutiu ministra dopravy, pôšt a telekomunikácii SR č. 55/2009 zo dňa 31. marca 2009, ktorý personálny rozkaz o odvolaní ho z funkcie zástupcu riaditeľa bol potvrdený a jeho rozklad

zamietnutý, ktoré rozhodnutia boli po využití všetkých dostupných prostriedkov nápravy žalobcom zrušené, došlo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z.. Stotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že služobný pomer príslušníka policajného zboru vyplýva z osobitnej povahy zamestnávateľa policajta, ktorým je štát ako primárny nositeľ verejnej moci. Uviedol, že príslušník policajného zboru sa prostredníctvom svojho zamestnávateľa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, preto má štát oprávnenie jednostrannými aktmi verejnej moci tieto vzťahy zakladať, meniť alebo rušiť, na rozdiel od pracovnoprávných vzťahov alebo štátnozamestnaneckého vzťahu podľa zákona č. 400/2009 Z. z. Služobný pomer príslušníka policajného zboru nemá znaky súkromnoprávneho pomeru ale verejnoprávneho, vzhľadom na jeho charakter, keďže ide o pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere nemajú účastníci rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe jeho vzniku, zmeny a skončenia, úprave nárokov vyplývajúcich z toho pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi, čo vyplýva z judikatúry Ústavného súdu SR, napr. sp. zn. II. ÚS 403/2011, sp. zn. I. ÚS 443/2016. Dodal, že služobný pomer policajta vzniká mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru) a je svojou povahou verejnoprávnym pomerom a po celú dobu jeho trvania sa výrazne odlišuje od pracovnoprávneho pomeru alebo štátnozamestnaneckého pomeru, ktoré sú založené dvojstranným právnym úkonom, v ktorom účastníci majú rovné postavenie, teda sú súkromnoprávnymi pomermi. Vzájomné vzťahy účastníkov služobného pomeru policajtov sa vyznačujú tým, že jeden z účastníkov vystupuje voči druhému ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a tým ako silnejší subjekt, ktorý môže jednostranne zakladať a meniť práva druhého účastníka.

1.4. Ohľadom výšky uplatnenej škody sa stotožnil s jej vyčíslením predloženým žalobcom, keď suma 18.867,29 eur predstavuje rozdiel na plate po odvolaní z funkcie zástupcu riaditeľa zo dňa 2.2.2009 a následným zaradením do funkcie staršieho odborného inšpektora oddelenia Železničnej polície za obdobie od 2.2.2009 do 30.6.2011. V tejto súvislosti skonštatoval, že žalovaná k výške uplatnenej škody nemala výhrady. Na základe uvedeného považoval žalobou uplatnený nárok za dôvodný a tento žalobcovi priznal spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,15% ročne od 29.8.2014, teda odo dňa nasledujúceho po vyhotovení odpovede žalovanou na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Výšku úrokovej sadzby žalobcovi priznal podľa NV č. 87/1995 Z. z. Ozrejmil, že základná ročná úroková sadzba predstavovala 5,15% ročne, a keďže si žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na úroky z omeškania vo výške 5,40% ročne, vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 25. novembra 2020 sp. zn. 6Co/285/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2.1. V odôvodnení uviedol, že štát vykonáva štátnu moc ako súčasť moci verejnej prostredníctvom štátnych orgánov; výkonnú moc ako jednu zo zložiek štátnej moci realizuje prostredníctvom orgánov štátnej správy; ústredné orgány štátnej správy vykonávajú verejnú moc v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do ich pôsobnosti (túto vymedzuje zákon č. 757/2001 Z. z.). Konanie nadriadeného, v ktorom rozhoduje vo veciach služobného pomeru policajta podľa zákona č. 73/1998 Z. z. nie je výkonom verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.; nadriadený vo vzťahu k policajtovi neplní úlohy štátnej správy; konanie nadriadeného v personálnych veciach nie je vyjadrením štátnomocenského charakteru činnosti štátu; vo veciach týkajúcich sa služobného pomeru policajtov, v ktorých nadriadený rozhoduje o právach a povinnostiach policajta personálnym rozkazom, ide o vzťah služobnej, nie vrchnostenskej (štátnomocenskej) nadriadenosti a podriadenosti. Okrem toho uplatneniu zákona č. 514/2003 Z. z. bráni aj kódexový charakter zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý obsahuje komplexnú právnu úpravu vzťahov týkajúcich sa služobného pomeru policajtov. Akékoľvek nároky vyplývajúce zo služobného pomeru policajtov sú podriadené zákonu č. 73/1998 Z. z.. Doplnil, že uvedené platí aj v prípade, ak by uplatneným nárokom policajtov nemohlo byť z dôvodu absencie právneho základu v zákone o služobnom pomere policajtov vyhovené; v tom prípade bude na posúdení príslušných služobných funkcionárov alebo následne správneho súdu, či skutočne špecifiká služobného pomeru umožňujú niektoré práva policajtom obmedziť.

2.2. Dôvodil, že v prejednávanej veci nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu, nakoľko rozhodovanie vo veciach

služobného pomeru policajta nie je výkonom verejnej moci orgánom verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Na podporu tohto svojho záveru odvolací súd poukázal na rozhodnutia odvolacích senátov Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/87/2018 zo dňa 30. apríla 2020, sp. zn. 3Co/188/2017 zo dňa 26. marca 2019, rozsudok sp. zn. 9Co/516/2014 zo dňa 15. decembra 2016. Konštatoval, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (minister vnútra Slovenskej republiky) nevystupovalo v pozícii vykonávateľa zvrchovanej štátnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do jeho pôsobnosti podľa zákona č. 575/2001 Z. z., ani nevykonávalo úlohy, ktoré plní policajný zbor podľa zákona č. 171/1993 Z. z., ale konalo v pozícii služobného úradu („zamestnávateľa“) podľa § 3 zákona č. 73/1998 Z. z. a žalobca vystupoval ako policajt („zamestnanec štátu“) v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorý štátnu službu vykonáva v služobnom pomere, ktorý sa zakladá k štátu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Uviedol že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia otázky „keď odvolací súd uviedol, že nejde o výkon verejnej moci ak služobný úrad vydá autoritatívne rozhodnutie o odvolaní policajta z funkcie“. Doplnil, že „odvolací súd nesprávne posúdil nemožnosť aplikácie zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade domáhania sa náhrady škody spôsobenej policajtovi služobným úradom v tejto situácii“. Podľa názoru dovolateľa ide o výkon verejnej moci, ak služobný úrad autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach policajta a teda policajt má právo domáhať sa náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Za rozdielnu rozhodovaciu prax označil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 28. marca 2019 sp. zn. 3Cdo/78/2018, 3Cdo/79/2019 (publikované v Zbierke rozhodnutí najvyššieho súdu č. 7/2019 ako R71/2019), rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 30. mája 2012 sp. zn. 2Sžo/30/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. decembra 2018 sp. zn. 1KO/25/2018 ako aj rozhodnutia sp. zn. 1KO/45/2018, 1KO/5/2019, 1KO/2/2019 alebo 1KO/3/2019. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobca vo svojom dovolaní neposkytol presvedčivú argumentáciu, a nepreukázal, že ide o právnu otázku, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Nepoukázal na žiadne záväzné rozhodnutie týkajúce sa príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a železničnej polície, medzi ktorých patrí aj žalobca. Žalobca pritom poukazuje na nesprávny okruh rozhodnutí, ktoré sa týkajú personálneho rozkazu profesionálnych vojakov, na ktorých sa vzťahuje iný režim ako na príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície. Ide teda o odlišné právne veci, akou je právna vec týkajúca sa žalobcu v tomto spore. Navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu

(porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, sp. zn. 2Cdo/132/2013, sp. zn. 3Cdo/18/2013, sp. zn. 4Cdo/280/2013). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp. zn. 1Cdo/6/2014, sp. zn. 3Cdo/209/2015).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 421 ods.1 písm. c/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

10.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

11.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, lebo pri jej riešení ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo jeho jednotlivé senáty naďalej zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní.

12. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

13. V preskúmvanej veci, vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ CSP žalobca spochybňuje správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu založenom na nesprávnom posúdení právnej otázky „či ide o výkon verejnej moci, ak služobný úrad vydá autoritatívne rozhodnutie o odvolaní policajta z funkcie“, ku ktorému posúdeniu sa odvolací súd postavil záporne, čím nesprávne posúdil i nemožnosť aplikácie zákona č. 514/2003 Z. z. pri domáhaní sa náhrady škody spôsobenej policajtovi služobným úradom v takejto situácii. Má za to, že ide o výkon verejnej moci, ak služobný úrad rozhoduje o právach a povinnostiach policajta a teda policajt má právo domáhať sa náhrady v zmysle uvedeného zákona.

13.1. V dovolaní poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/78,79/2018 (judikát R 71/2019) a na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/30/2011, sp. zn. 1KO/25/2018, sp. zn.

1KO/45/2018, sp. zn. 1KO/5/2019, sp. zn. 1KO/2/2019, sp. zn. 1KO/3/2019 a tvrdí, že riešenie nastolenej otázky je nimi posúdené vo vzájomnom rozpore (judikované rozhodnutie pod R 71/2019 proti ostatným).

13.2. K rozdielnosti rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach dovolací súd uvádza, že právny poriadok Slovenskej republiky predvída možnosť existencie rozdielných právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a upravuje procedúru, prostriedky a nástroje, ktoré majú zabezpečiť koherentnosť judikatúry (napr. § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus spočíva najmä v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu (R17/2017).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná otázka, ktorá vykazuje existujúcu rozdielnosť rozhodovania dovolacích senátov, t. j. existujúcu nejednotnosť posudzovania danej otázky (teda nie minulé, už prekonané a ani neexistujúcu rozdielnosť rozhodovania).

14.1. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (rozhodnutia najvyššieho súdu 3Cdo/6/2017, 6Cdo/21/2017).

14.2. Pojem „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu" sa ale nenapĺňa rozhodnutiami krajských súdov Slovenskej republiky, ani Najvyššieho súdu Českej republiky. Dovolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP nie je ani Ústavný súd Českej republiky (3Cdo/38/2019). V dovolaniach, prípustnosť ktorých je vyvodzovaná z tohto ustanovenia, nemožno preto (úspešne) poukazovať na rozhodnutia uvedených súdov. Pokiaľ je riešenie určitej právnej otázky rozhodované týmito súdmi (teda aj ústavným súdom) odlišne, nemôže ísť o „rozdielnosť rozhodovania" relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (3Cdo/204/2018).

15. Jednou z podmienok (každého) civilného sporového konania je funkčná príslušnosť súdu. Funkčná príslušnosť súdu vymedzuje rozsah pôsobnosti medzi jednotlivými článkami sústavy všeobecných súdov tak, že určuje, ktorý článok má prejednať a rozhodnúť konkrétny rovnaký spor (konkrétnu rovnakú vec). Ide o určenie, ktorý súd má uskutočniť konanie o danom riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku.

16. Napriek skutočnosti, že právomoc jednotlivých orgánov ochrany práva je striktné stanovená a vyplýva vždy zo zákona, môžu vzniknúť situácie, keď nebude celkom jasné, do právomoci ktorého orgánu daná vec patrí. Táto problematika sa súhrne označuje ako kompetenčný konflikt. Spor o právomoc je teda definovaný ako spor medzi jednotlivými orgánmi ochrany práva v otázke, ktorý z nich danú záležitosť prejedná a rozhodne.

16.1. Pokiaľ ide o konflikt medzi jednotlivými sústavami súdov, ide o konflikt medzi súdom všeobecným a osobitným.

16.2. V rámci sústavy všeobecných súdov ale ide o vzťahy príslušnosti. Aj medzi všeobecnými súdmi však vznikajú hraničné situácie súvisiace s kompetenčným konfliktom, a to situácie s diferenciaciou právomoci súdom na právomoc súdov civilných, trestných a správnych.

16.3. Kompetenčné konflikty medzi civilnými súdmi a správnymi súdmi (rovnako ako spory o právomoc medzi súdmi a inými orgánmi) posudzuje kompetenčný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorému vec môže na rozhodnutie predložiť ako civilný (§ 43 ods. 2 CSP), tak i správny súd (§ 8 SSP) v prípade, že má pochybnosti o svojej vecnej príslušnosti a spravidla rozhodne, koho vecná príslušnosť na konanie v konkrétnej veci je daná, t. j. kto je príslušný vydať rozhodnutie vo veci uvedenej v žalobe na začatie konania. Rozhodnutím kompetenčného senátu sú sudy viazané.

17. Dovolateľ v dovolaní namietal rozdielnu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v riešení otázky „či ide o výkon verejnej moci, ak služobný úrad vydá autoritatívne rozhodnutie o odvolaní policajta z funkcie“, pričom kladná odpoveď, ktorá by mu umožnila domáhať sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., keďže zo strany jeho nadriadeného by tak išlo o nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci podľa dovolateľa má vyplývať z ním označených rozhodnutí najvyššieho súdu vydaných v právnych veciach vedených pod sp. zn. 2Sžo/30/2011, 1KO/25/2018, 1KO/45/2018, 1KO/5/2019, 1KO/2/2019 alebo 1KO/3/2019.

17.1. Už len z označenia spisovej značky pomenovaných rozhodnutí je zrejmé, že netvoria „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“, pretože prvé označené rozhodnutie je rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým rozhodoval ako súd odvolací o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý konal ako súd prvej inštancie a ostatné rozhodnutia sú rozhodnutiami kompetenčného senátu najvyššieho súdu, ktoré nevydal ako súd dovolací, ale ako súd určený zákonom na posudzovanie kompetenčných konfliktov, konkrétne vecnej príslušnosti na konanie v konkrétnej veci.

17.2. Žalobca sa preto nemohol domáhať nápravy ním tvrdenej nejednotnosti riešenia nastolenej právnej otázky v rámci rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu v skutkovo podobných veciach s tou, ktorá sa prejednáva v danom prípade, nakoľko takúto nejednotnosť v dovolaní neosvedčil.

18. Najvyšší súd upriamuje pozornosť na svoj rozsudok sp. zn. 3Cdo/78/2018, 3Cdo/79/2018 zo 28. marca 2019 publikovaný ako zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2019 pod R 71/2019, podľa ktorého „Konanie policajtovho nadriadeného, v rámci ktorého posudzuje žiadosť policajta o náhradu výdavkov pri preložení na inú funkciu v zmysle § 113 zákona 79/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nie je úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov“, z ktorého rozhodnutia vychádzal i odvolací súd pri rozhodovaní napadnutým rozsudkom.

19. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu proti napadnutému odvolaciemu rozsudku, a to podľa § 447 písm. f/ CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.